

Dumnezeu nu se va mântui! Iar nedumeririle dumneavoastră sunt tot atâtea semne de întrebare asupra posibilităților dumneavoastră de mântuire.

Esența nedumeririlor acestora este lepădarea de Hristos! Nu vă jucați cu mântuirea, nu vă jucați! Căci, altfel veți plânge veșnic. Apucați-vă de lectura Noului Testament și a Sfinților Părinți ai Bisericii ortodoxe (...) studiați în scrierile Sfinților Părinți, cum

trebuie înțeleasă corect Scriptura, ce viețuire, ce gânduri și ce simțăminte se cuvine să aibă un creștin. Studiați din Scripturi și din credința vie pe Hristos și creștinismul. Mai înainte să bată ceasul, ceasul de spaimă în care va trebui să vă prezentați la judecată în fața lui Dumnezeu, agonisiți-vă îndreptățirea (achitarea) dată de Dumnezeu fiilor oamenilor prin intermediul Creștinismului.

Sursa: blog.pustniculdigital.info

*Iar de i se pare cuiva că știe ceva,
încă nimic n-a cunoscut precum se cade a cunoaște.*
(I Corinteni 8, 2)

PROGRAMUL LITURGIC

Vineri 5 august	18:00	Vecernie și Litie
Sâmbătă 6 august	08:30	Utrenia și Sfânta Liturghie → Schimbarea la Față a Domnului
	18:00	Vecernie și Litie
Duminică 7 august	08:30	Utrenia și Sfânta Liturghie → Duminica a VII-a după Rusalii

Strada Doamnei, Nr. 18, Sector 3, București

Pentru buletinul online abonarea se face pe site: www.sfantul-ilie.ro

BULETINUL PAROHIEI

SFÂNTUL ILIE - HANUL COLȚEI

*Va veni vremea ca oamenii să înnebunească și,
când vor vedea pe cineva că nu înnebunește, se vor scula asupra lui
zicând că «Tu Ești Nebun», pentru că nu este asemenea lor.*
(Sfântul Antonie cel Mare)

Nr. 176 / 31 iulie 2016

SFÂNTUL IGNATIE
BRIANCIANINOV

1807 – 1867

DESPRE „MÂNTUIREA” ERETICILOR

Scrisoarea adresată de Sfântul Ignatie Briancianinov unei femei, care nu accepta că sunt „mulți chemați și puțini aleși” și că aleșii sunt tocmai adevărații ortodocși.

Ce spectacol vrednic de plâns, și de plâns în hohote: creștini care nu știu în ce constă propriu-zis creștinismul! Privirea noastră întâlnește acest spectacol neîncetat; rareori vedem câte o excepție, rareori putem întâlni, în numeroasa gloată a celor ce se numesc creștini, unul care e creștin nu doar cu numele, ci și de fapt. Întrebarea: „De ce să nu se mântuie păgânii, mahomedanii și așa numiții eretici?” a devenit o întrebare obișnuită astăzi. „Printre ei se găsesc oameni cât se poate de buni. A-i pierde pe acești oameni buni ar fi contrar

milei lui Dumnezeu!... Mai mult, aceasta e contrar chiar rațiunii umane sănătoase! Doar ereticii sunt și ei creștini. Să te socoți mântuit, iar pe membrii altor credințe – pierduți este o nebulă, este o trufie fără margini!”.

Creștinilor! Voi vorbiți despre mântuire, dar habar nu aveți ce este mântuirea, de ce au nevoie oamenii de mântuire și, în sfârșit, nu-L cunoașteți pe Hristos – singurul mijloc al mântuirii noastre! Iată adevărata învățătură despre acest obiect, învățătura Sfintei, Universalei Biserici: mântuirea constă în restituirea părtășiei cu Dumnezeu. Această comuniune a fost pierdută de întregul neam omenesc prin căderea în păcat a proto-părinților. Tot neamul omenesc e o categorie de ființe pierdute. Pieirea este domeniul tuturor oamenilor, atât a celor virtuoși, cât și a răufăcătorilor.

Ne zămislim în fărâdelegi, ne naștem în păcat. „*Voi pogori la fiul meu, plângând, în iad*” zice Sfântul Patriarh Iacov despre el însuși și despre Sfântul său fiu Iosif, cel cast și minunat. Coborau în iad, după sfârșirea pribegiei pământești, nu doar păcătoșii, ci și dreptii Vechiului Testament. La atâta se limitează puterea faptelor bune omenești. Acesta e prețul virtuților firii noastre căzute! Ca să se refacă comuniunea omului cu Dumnezeu

sau, cu alte cuvinte, ca omul să obțină mântuirea, era necesară răscumpărarea. Răscumpărarea neamului omenesc a fost săvârșită nu de un înger, nu de un arhanghel, nu de vreo ființă și mai înaltă dar mărginită și creată – ci a fost săvârșită de însuși nemărginitul Dumnezeu.

Pedepsele – partea neamului omenesc, au fost înlocuite cu pedeapsa luată de El; lipsa meritelor omenești a fost înlocuită de vrednicia Lui infinită. Toate faptele bune omenești neputincioase, pogorătoare în iad, au fost înlocuite cu o singură faptă bună, plină de putere: credința în Domnul nostru Iisus Hristos. Când iudeii L-au întrebat pe Domnul: „*Ce să facem ca să facem lucrurile lui Dumnezeu?*”, Domnul le-a răspuns: „*acesta este lucrul lui Dumnezeu, să credeți în Cel pe Care L-a trimis El*”. Doar un singur lucru bun ne e necesar intru mântuire: credința; credința ca lucrare. Prin credință, numai prin credință, putem intra în comuniune cu Dumnezeu, prin mijlocirea Tainelor pe care ni le-a dăruit El. În deșert dar, și cu păcat cugetați și ziceți că oamenii buni dintre păgâni și mahomedani se vor mântui, adică vor intra în comuniune cu Dumnezeu!... Nu!... Biserica a recunoscut întotdeauna că există un singur mijloc de mântuire: Răscumpărătorul! Ea a recunoscut că cele mai mari virtuți ale firii

Bisericii Universale asupra ereticilor; această hotărâre e recunoscută de întreaga Biserică și confirmată de Sinodul Ecumenic de la Calcedon. Erezia lui Eutihie constă în aceea că el nu mărturisea în Hristos, după întrupare, cele două naturi, cum mărturisește Biserica, ci admitea numai o singură natură, natura dumnezeiască. Veți spune: numai atât!... Amuzant, prin ignoranță, și demn de plâns prin caracter și urmări, este răspunsul unei persoane investite cu puterea acestei lumi către sfântul Alexandru, patriarhul Alexandriei, despre erezia ariană. Această suspusă față sfătuia pe patriarh să păstreze pacea, să nu pornească dezbinarea, atât de potrivnică duhului creștinismului, pentru câteva cuvinte, zice el, căci el nu găsește nimic vrednic de osândă în învățătura lui Arie - care diferă întrucâtva în stilul de formulare a cuvintelor și atâta tot! Aceste diferențe de formulare a cuvintelor, observa istoricul Fleury, în care chipurile nu e nimic de osândit, nu fac altceva decât că nege Dumnezeirea Domnului nostru Iisus Hristos – nu mai mult! Năruiesc așadar toată credința creștină – și atâta tot!

Remarcabil, toate vechile erezii, sub diversele lor măști schimbătoare tindeau către un același scop: negau Dumnezeirea Cuvântului și deformau dogma

întrupării. Cele mai noi năzuiesc mai degrabă să nege lucrările Sfântului Duh. Cu hule ei negau Dumnezeiasca Liturghie, toate Tainele, tot, toate aspectele în care Biserica recunoștea lucrarea Sfântului Duh. Ei le numeau pe acestea reglementări omenești – și încă mai nerușinat: superstiții, rătăcire!

Desigur, dumneavoastră nu vedeți în erezie nici tâlhărie, nici hoție! Poate nici nu o socotiți un păcat? E renegat Fiul lui Dumnezeu, e renegat și hulit Duhul Sfânt – nu mai mult! Cel care a primit și se ține de o învățătură hulitoare de Dumnezeu, cel care hulește pe Dumnezeu cu gura, acesta nu tâlhărește, nu fură, face chiar faptele bune ale firii căzute – ce om minunat! Cum ar putea Dumnezeu să-i refuze mântuirea?!... Toată cauza ultimei dumneavoastră nedumeriri, ca și a tuturor celorlalte, constă în adâncă necunoaștere a creștinismului! Să nu credeți că o asemenea necunoaștere e un defect lipsit de importanță! Nu! Urmările lui sunt nimicitoare, mai ales astăzi, când în societate umblă nenumărate cărți cu titluri creștine și conținut satanic. Prin ignorarea adevăratei învățături creștine, sunteți întrutotul expus să primiți un gând mincinos, fals, amăgitor, hulitor de Dumnezeu, drept gând adevărat, să vi-l însușiți și, odată cu el, să vă însușiți și pieirea veșnică. Hulitorul de

părtășia cu ereticii în învățătura lor hulitoare de Dumnezeu.

Biserica Universală a recunoscut întotdeauna erezia ca un păcat de moarte, a recunoscut întotdeauna că omul molipsit de boala groaznică a ereziei e mort sufletește, străin de har și de mântuire, fiind în comuniune cu diavolul și cu pieirea lui. Erezia e mai degrabă un păcat diavolesc decât omenesc; ea este fiica diavolului, născocirea lui, e o nelegiuire apropiată de închinarea la idoli. Părinții numesc adesea închinarea la idoli nelegiuire, iar erezia – rea credință; în închinarea la idoli diavolul își ia sieși partea dumnezeiască de la oamenii orbiți, iar prin erezie el îi face pe acești oameni orbiți părtași ai păcatului său de căpătâi: hula de Dumnezeu. Cine va citi cu atenție Faptele Apostolilor se va convinge ușor de caracterul pe de-a-ntregul satanic al ereticilor. El va vedea îngrozitoarea lor fățărnicie, trufia nemăsurată, va vedea un comportament alcătuit din minciuna neîntreruptă, va vedea cât sunt de robiți celor mai diferite și josnice patimi Cu deosebire se remarcă la ei ura neîmpăcată către fiii adevăratei Biserici

Erezia se conjugă cu înrâncenarea inimii, cu o groaznică întunecare și stricare a minții, erezia se menține cu încăpățănare în sufletul molipsit de ea și cât de

trudnică este vindecarea omului de această infirmitate! Orice erezie conține întrânsa hula împotriva Duhului Sfânt: fie hulește o dogmă a Duhului Sfânt, fie o lucrare a Duhului Sfânt, dar neapărat hulește Duhul Sfânt. Esența oricărei erezii este hulirea de Dumnezeu. Sfântul Flavian, patriarhul Constantinopolului, care a pecetluit cu propriul său sânge mărturisirea adevăratei credințe, a pronunțat hotărârea soborului local al Constantinopolului asupra ereziarhului Eutihie în următoarele cuvinte:

„Eutihie, până acum iereu, arhimandrit, fiind întrutotul prins și vădit ca părtaș al răătăcirilor lui Valentin și Apolinarie, atât prin faptele lui trecute cât și prin explicațiile date aici, fiind dar dovedit de urmarea încăpățănată a hulirii de Dumnezeu a acelora, nici măcar n-a luat în seamă sfaturile noastre și povețele către primirea învățăturii sănătoase. Și, de aceea, plângând și suspinând pentru pieirea lui definitivă, declarăm în numele Domnului nostru Iisus Hristos că el a căzut în hulare de Dumnezeu, că e depozat de orice cin preoțesc, de părtășia cu noi și de conducerea asupra mănăstirii sale, dând tuturor de știre că, de acum încolo, cine va sta la sfat cu el sau îl va vizita, va cădea el însuși sub afurisenie.”

Această hotărâre e un mic exemplu al părerii obștești a

căzute pogoară în iad. Dacă dreptii adevăratei Biserici și făcătorii de minuni care credeau în Răscumpărătorul ce urma să vină pogorau în iad, cum vă închipuiți că păgânii și mahomedanii care nu au cunoscut și nu au crezut în Răscumpărător vor căpăta mântuirea numai pentru că ei vi se par dumneavoastră drăguți și buni, când mântuirea nu se obține decât printr-un singur, vă repet, un singur mijloc, și acesta este credința în Răscumpărător!

Creștini! Cunoașteți pe Hristos! Înțelegeți că voi nu-L cunoașteți, că vă lepădați de El socotind mântuirea posibilă fără El, pentru niscaiva fapte bune! Cel care socoate o mântuire posibilă fără credința în Hristos este renegat de Hristos și, poate, din neștiință, cade în păcatul greu al hulirii de Dumnezeu. „Căci cugetăm” – zice Sfântul Apostol Pavel – „că omul se adevărește prin credință fără faptele legii. Căci adevărul lui Dumnezeu prin credința lui Iisus Hristos în toate și asupra tuturor credincioșilor este, fără deosebire. Toți au păcătuit și sunt lipsiți de slava lui Dumnezeu, suntem însă iertați în dar, prin harul Lui, cu izbăvirea întru Hristos Iisus”. Veți replica poate: „Sfântul Apostol Iacov cere neapărat fapte bune. El învață că credința fără fapte e moartă”. Cercetați ce cere Sfântul Apostol Iacov și o să vedeți că el cere, ca și toți insuflații de

Dumnezeu scriitori ai Sfintei Scripturi, fapte de credință, iar nu faptele bune ale firii noastre căzute. El cere credința vie, învederată de faptele omului nou, și nu faptele bune ale firii noastre căzute!

El dă drept exemplu fapta patriarhului Avraam, fapta în care s-a învederat credința dreptului: iar fapta aceea consta în a aduce jertfă lui Dumnezeu pe fiul său unul născut. Să-ți înjunghii fiul spre jertfire nu e deloc o faptă bună după firea omenească: e o faptă bună ca împlinire a poruncii lui Dumnezeu, ca faptă de credință.

Adânciți-vă în cercetarea Noului Testament și în general a întregii Sfinte Scripturi: veți găsi că se cere împlinirea poruncilor lui Dumnezeu, că numai această împlinire este numită faptă, că numai prin împlinirea poruncilor lui Dumnezeu credința în Dumnezeu se face vie, ca una ce e lucrătoare; fără aceasta e moartă, lipsită fiind de orice mișcare. Și dimpotrivă, veți găsi că pornirile bune ale inimii sunt interzise, lepădate! Dar tocmai drăgălașele acestea de fapte bune vă și plac la păgâni și mahomedani! Pentru ele, măcar de-ar fi și cu renegarea lui Hristos, dumneavoastră vreți să le acordați mântuirea. Ciudată e judecata dumneavoastră despre rațiunea sănătoasă. De unde, cu ce drept o găsiți, o descoperiți în

dumneavoastră? Dacă sunteți creștini trebuie să aveți noțiuni creștine cu privire la acest obiect și nu altele, după capul dumneavoastră sau agățate cine știe de pe unde!

Evangelhia ne învață că prin cădere noi ne-am agonisit o rațiune pervertită, că rațiunea firii noastre căzute, oricât de valoroasă ar fi prin natură, oricât de ascuțită ar fi prin învățătura lumească, își păstrează caracterul căpătat prin căderea în păcat, continuă să rămână o rațiune pervertită. Trebuie să o lepezi, să te dai pe mâna călăuzitoare a credinței și, sub această conducere, la timpul său, după o însemnată nevointă întru evlavie, Dumnezeu dăruiește robului Său credincios rațiunea Adevărului sau Judecata Duhovnicească. Această rațiune poate și trebuie să fie recunoscută a fi rațiune sănătoasă; ea este credința căpătată din cercetarea lucrurilor, așa de strălucit descrisă de Sfântul Apostol Pavel în al patrulea capitol al epistolei sale către evrei. Temelia judecății duhovnicești este Dumnezeu. Pe piatra aceasta neclintită se nalță ea, și întru aceasta nu se clatină și nu cade. Ceea ce numiți dumneavoastră rațiune sănătoasă, noi, creștinii, cunoaștem că este o rațiune atât de bolnăvicioasă, atât de întunecată și rătăcită, încât vindecarea ei nu poate avea loc decât prin retezarea cu paloșul credinței a tuturor

științelor și cunoștințelor care o compun, și prin lepădarea lor. Dacă însă vom socoti rațiunea ca sănătoasă, considerând-o astfel pe baza a ceva necunoscut, șovăielnic, nedeterminat, mereu schimbător, atunci ea, ca „sănătoasă”, va renega neapărat pe Hristos. Acest lucru e dovedit experimental. Ce zice judecata dumneavoastră, rațiunea dumneavoastră sănătoasă? Că a recunoaște pieirea unor oameni buni, care nu cred în Hristos este un fapt potrivit rațiunii dumneavoastră sănătoase! Și nu doar atât! Ci că o asemenea pieire a oamenilor virtuoși e potrivnică milosteniei unei Ființe atât de atotbune ca Dumnezeu. Ați avut cumva o revelație de sus asupra acestui obiect, asupra a ceea ce e contrar și nu e contrar milosteniei lui Dumnezeu? Nu! Însă rațiunea dumneavoastră sănătoasă vă spune asta! Ah, rațiunea dumneavoastră sănătoasă! Atunci, cu rațiunea dumneavoastră sănătoasă, de unde ați scos că puteți înțelege, cu pătrunderea omenească limitată, ce este și ce nu este contrar milosteniei lui Dumnezeu?

Îngăduiți-mi să vă expun gândul nostru. Evangelhia, altfel spus învățătura lui Hristos, sau Sfânta Scriptură sau Sfânta Biserică Universală ne-a descoperit tot ce poate ști omul despre mila lui Dumnezeu, ce întrece orice cugetare, ce este mai presus de orice

capacitate omenească de pătrundere, rămânând inaccesibilă pentru înțelegerea oamenilor. Deșartă e rătăcirea minții omenești când caută să-L pătrundă pe nepătrunsul Dumnezeu! Când caută să explice inexplicabilul, să-L supună considerațiilor sale... pe cine? Pe Dumnezeu! O asemenea întreprindere e o întreprindere satanică!... Tu, care te numești creștin și nu ai habar de învățătura lui Hristos! Dacă din această învățătură charismatică, cerească, nu ai învățat că Dumnezeu este incomprehensibil, du-te la școală și trage cu urechea să auzi ce învață copiii! Lor profesorii de matematică le explică, în teoria infinitului, că infinitul, ca mărime nedeterminată, nu se supune acelor legi cărora li se supun mărimile determinate – numerele, că rezultatele operațiilor cu el pot fi total opuse operațiilor cu numerele. Iar tu vrei să determini legile acțiunii milei lui Dumnezeu și zici: asta e conform cu El – asta îi repugnă! E conform sau nu e conform cu rațiunea ta! Cu noțiunile și cu simțurile tale! Urmează din aceasta că Dumnezeu e obligat să înțeleagă și să simtă cum înțelegi și simți tu? Dar tocmai asta și pretinzi tu de la Dumnezeu! Iată cea mai nesăbuită și mai trufașă întreprindere! Nu învinui dar judecățile Bisericii de lipsă de bun simț și de smerenie: asta e lipsa ta! Ea, Sfânta Biserică, nu face decât să urmeze neabătut învățăturii lui

Dumnezeu despre lucrările lui Dumnezeu, cele descoperite ei de către Dumnezeu Însuși!

Copiii ei adevărați merg după ea cu supunere, luminându-se cu credință, călcând în picioare rațiunea trufită ce se răscoală asupra lui Dumnezeu! Credem că putem ști despre Dumnezeu numai ceea ce Dumnezeu a binevoit să ne descopere! Dacă ar exista un alt drum către cunoașterea de Dumnezeu, un drum pe care l-ar putea deschide mintea, cu propriile ei efortări, nu ne-ar fi fost dată descoperirea dumnezeiască. Ea ne-a fost dată însă pentru că ne este strict necesară. Deșarte sunt dar și mincinoase propriile autocugetări și rătăcirile minții omenești. Dumneavoastră ziceți: „ereticii sunt aceiași creștini ca și noi”. De unde ați scos una ca asta? Doar poate vreunul care se numește creștin și nu știe nimic despre Hristos, datorită nemărginitei sale ignoranțe se va arăta de acord să se recunoască tot atât de creștin ca și ereticii, fără să deosebească sfânta credință creștină de puii blestemului, de ereziile hulitoare de Dumnezeu. Altfel judecă cu privire la aceasta adevărații creștini! Numeroasele soboare de sfinți au primit cununa muceniciei, au ales mai degrabă cele mai crâncene și îndelungi chinuri, închisoarea, exilul, decât să-și dea acordul la